

Sygn. akt IV U 922/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Bogusław Łój

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Dejewski vel Dej

po rozpoznaniu w dniu 06 października 2020 r. w Zielonej Górze

sprawy z odwołania **S. K.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 26.02.2019 r. znak (...)

o emeryturę pomostową

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy S. K. prawo do emerytury pomostowej od dnia 01.02.2019 r.;

II. zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz odwołującego S. K. kwotę 180 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

sędzia Bogusław Łój

Sygn. akt IV U 922/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 26.02.2019 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu S. K. prawa do emerytury pomostowej, podając w uzasadnieniu, że ubezpieczony nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat.

Zakład nie uwzględnił do pracy w szczególnych warunkach okresów od 03.08.1979 r. do 31.05.1981 r., od 01.11.1982 r. do 31.05.1983 r. i od 01.06.1985 r. do 31.10.1994 r., ponieważ ubezpieczony nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Odwołaniem od powyższej decyzji ubezpieczony S. K. zaskarżył tę decyzję w całości, zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego, mianowicie art. 4 pkt 5 ustawy z 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych, poprzez nieuprawnione przyjęcie, że odwołujący się przed 01.01.1999 r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze przez okres wynoszący co najmniej 15 lat;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia poprzez przyjęcie, że odwołujący się w okresach: od 03.08.1979 r. do 31.05.1981 r., od 01.11.1982 r. do 31.05.1983 r., od 01.06.1985 r. do 31.10.1994 r. nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych.

Na tej podstawie ubezpieczony wniósł o zmianę powyższej decyzji przez przyznanie ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury od dnia złożenia wniosku, ewentualnie uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu. Ponadto odwołujący się wniósł o zasądzenie od organu rentowego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu ubezpieczony wywodził, że w ww. okresach wykonywał pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodu ciężarowego o ciężarze powyżej 3,5 t.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczony S. K., urodzony (...), złożył organowi rentowemu wniosek o emeryturę pomostową 27.03.2018 r.

Decyzją z 24.04.2018 r., znak: (...), pozwany odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury pomostowej, ponieważ wnioskodawca nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszącego co najmniej 15 lat, a ponadto nie udowodnił rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą.

Odwołanie ubezpieczonego od powyższej decyzji zostało oddalone wyrokiem tutejszego Sądu Okręgowego z 17.10.2018 r., sygn. akt IV U 973/18.

Kolejny wniosek o emeryturę pomostową ubezpieczony złożył organowi rentowemu 01.02.2019 r., nie pozostając w stosunku pracy.

Wniosek ten skutkował wydaniem przez organ rentowy zaskarżonej decyzji.

Pozwany do stażu pracy w warunkach szczególnych w myśl art. 4 ustawy z 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych uznał okresy od 01.06.1981 r. do 31.10.1982 r., od 20.02.2017 r. do 21.02.2017 r., od 27.02.2017 r. do 28.02.2017 r. i od 13.04.2017 r. do 31.01.2019 r., tj. łącznie 3 lata, 2 miesiące i 22 dni.

Zakład nie uwzględnił do pracy w warunkach szczególnych okresów: od 03.08.1979 r. do 31.05.1981 r., od 01.11.1982 r. do 31.05.1983 r. i od 01.06.1985 r. do 31.10.1994 r.

Zakład przyjął za udowodnione okresy nieskładkowe w wymiarze 1 roku, 1 miesiąca i 16 dni, składkowe w wymiarze 41 lat, 11 miesięcy i 23 dni, staż sumaryczny – 43 lata, 1 miesiąc i 9 dni.

Okoliczności niesporne, ustalone na podstawie akt organu rentowego.

Ubezpieczony posiada uprawnienia do kierowania pojazdami m.in. kategorii B od 13.10.1976 r., kategorii C od 18.04.1979 r., kategorii BE od 18.04.1979 r., kategorii CE od 18.04.1979 r., kategorii T od 18.04.1979 r.

Dowód: prawo jazdy, k. 7 akt sąd.

W okresie od 03.08.1979 r. do 31.05.1983 r. ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w M. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy. Na dzień 27.05.1981 r. oznaczono jego stanowisko jako stanowisko kierowcy samochodu S. (...). Na dzień 29.11.1982 r. było to stanowisko kierowcy.

Dowód: świadectwo pracy z 31.05.1983 r., k. 11-11v, angaże, k. 9 akt

dotyczących emerytury pomostowej.

W okresie od 03.08.1979 r. do 31.05.1983 r., podczas zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w M., ubezpieczony wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego marki S. o ładowności ok. 6 ton lub K. o ładowności ok. 12

ton. Pracował przy sypaniu wałów przeciwpowodziowych, kopaniu rowów i pracach melioracyjnych. Praca była wykonywana w pełnym wymiarze czasu.

Dowód: - zeznania świadka W. C., k. 37v-38 akt sąd.;

- zeznania świadka J. C., k. 44v akt sąd.;

- częściowo zeznania ubezpieczonego, k. 45 akt sąd.

W okresie od 01.06.1985 r. do 31.10.1994 r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) sp. z o.o. z siedzibą w C. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy.

Na podstawie umowy o pracę z 01.06.1985 r. został zatrudniony na stanowisku określonym jako kierowca (...).

15.04.1986 r., gdy przyznawano nową stawkę wynagrodzenia, zajmował powyższe stanowisko.

17.10.1988 r., 28.03.1989 r., 26.06.1989 r., 31.08.1989 r., 04.05.1990 r., 12.09.1990 r., 18.06.1991 r., 30.07.1991 r., 30.01.1992 r., gdy otrzymał nowe angaże, zajmował stanowisko określone jako kierowca samochodu dostawczego.

10.02.1993 r., gdy zawnioskowano o podwójną stawkę w związku z wprowadzeniem nowego systemu pracy w dziale spedycji, zajmował stanowisko kierowcy, a jako pojazdy wskazywano: (...) / autobus.

Angaż z 10.02.1993 r. ponownie wymienia stanowisko kierowcy samochodu dostawczego, a także kierowcy autobusu.

W pozostałych dokumentach stanowisko pracy ubezpieczonego określano jako „kierowca”.

Od 01.10.1994 r. ubezpieczony został przeniesiony na stanowisko pracownika wydziału utrzymania ruchu.

Dowód: - akta osobowe ubezpieczonego, w tym umowa o pracę z

01.06.1985 r., pismo z 15.04.1986 r., angaże z 17.10.1988 r.,

28.03.1989 r., 26.06.1989 r., 31.08.1989 r., 04.05.1990 r.,

12.09.1990 r., 18.06.1991 r., 30.07.1991 r., 30.01.1992 r.,

pismo z 10.02.1993 r., angaż z 10.02.1993 r., wypowiedzenie z

31.05.1994 r., świadectwo pracy z 29.10.1994 r.;

- zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z

20.11.2001 r., w aktach dotyczących kapitału początkowego.

Pismem z 10.10.2014 r. ubezpieczony zwrócił się do (...) sp. z o.o. o zakwalifikowanie pracy w okresie od 01.06.1985 r. do 31.10.1994 r. jako pracy w szczególnych warunkach – kierowanie pojazdami o ciężarze powyżej 3,5 t.

W odpowiedzi, pismem z 29.10.2014 r., spółka poinformowała ubezpieczonego, że nie może wystawić świadectwa pracy w szczególnych warunkach, gdyż ubezpieczony wykonywał prace na stanowisku kierowcy samochodu marki Ż., którego tonaż jest do 3,5 t.

Na wniosek ubezpieczonego spółka wydała zaświadczenie z 12.05.2017 r., zgodnie z którym ubezpieczony wykonywał pracę na stanowisku:

- kierowca (...) – od 01.06.1985 r. do 31.05.1986 r.;

- kierowca – od 01.06.1986 r. do 30.09.1988 r.;
- kierowca samochodu dostawczego – od 01.10.1988 r. do 31.01.1993 r.;
- kierowca (...)/kierowca autobusu – od 01.02.1993 r. do 30.06.1993 r.;
- kierowca – od 01.07.1993 r. do 31.10.1994 r.

Dowód: pisma, w aktach osobowych ubezpieczonego.

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego w Świebodzinie 23.05.2017 r. ubezpieczony domagał się ustalenia, że w okresie od 01.06.1985 r. do 31.10.1994 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Pozwana (...) sp. z o.o. wniosła o oddalenie powództwa w całości, podnosząc m.in., że zgromadzone w aktach osobowych dokumenty nie potwierdzają, że w ww. okresie ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodu ciężarowego o ciężarze ponad 3,5 t. Z akt osobowych wynika, że ubezpieczony pracował głównie jako kierowca samochodu marki Ż.

W związku z cofnięciem pozwu przez ubezpieczonego, Sąd Rejonowy postanowieniem z 19.07.2017 r., sygn. akt IV P 61/17, umorzył postępowanie.

Dowód: akta sprawy IV P 61/17, w tym k. 2, 15-17, 32-33.

W okresie od 01.06.1985 r. do 31.10.1994 r., podczas zatrudnienia w (...) sp. z o.o. z siedzibą w C., ubezpieczony wykonywał pracę kierowcy. W tym okresie wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t. Przewoził materiały budowlane, koks, odpady, materiały, maszyny i urządzenia. Pojazdy ciężarowe, którymi kierował odwołujący się, to j. o ładowności 8 ton, s. o ładowności 5 ton, r. o ciężarze całkowitym 6 ton.

Wszystkie samochody ciężarowe, którymi jeździli kierowcy u tego pracodawcy, miały ładowność powyżej 3,5 t. W zakładzie był też jeden samochód (...), jednak jeździli nim wyłącznie pracownicy administracyjni. Kierowcy byli zatrudniani wyłącznie do jeżdżenia samochodami ciężarowymi.

Dowód: - zeznania świadka M. J., k. 38, 112v akt sąd.;

- zeznania świadka J. N., k. 38-38v, 113 akt sąd.;

- zeznania świadka H. W., k. 38v,

113-113v akt sąd.;

- zeznania świadka W. M.,

k. 131v-132 akt sąd.;

- zeznania ubezpieczonego, k. 45, 131v-132 akt sąd.

Sąd rozważył, co następuje.

Odwołanie okazało się zasadne.

Zgodnie z art. 4 ustawy z 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1924), prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Zgodnie z art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

- 1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;
- 3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Przedmiotem sporu było ustalenie, czy ubezpieczony spełnił wszystkie warunki uzyskania prawa do emerytury pomostowej, przy czym spór ten sprowadzał się wyłącznie do kwestii posiadania przez ubezpieczonego co najmniej 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych (art. 4 pkt 2).

Prace w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 32 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) wymienione są w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z § 2 ust. 1 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W myśl ust. 2, okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Należy w tym miejscu zauważyć, że dla oceny czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie jest kluczowa nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. (wyroki Sądu Najwyższego z: 14.09.2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008/21-22/325; 19.09.2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008/21-22/329; 06.12.2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; 22.01.2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009/5-6/75; 24.03.2009 r., I PK 194/08, LEX nr 528152).

Wskazać też trzeba, że zgodnie z treścią przepisu art. 473 § 1 k.p.c., w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dowód z zeznań świadków jest dopuszczalny w zasadzie co do wszystkich faktów spornych lub niemożliwych do udowodnienia za pomocą dowodu z dokumentu, a nawet ponad i przeciwko osnowie dokumentu (por. wyrok SN z 08.12.1998 r., II UKN 357/98, OSNP 2000/3/112, LEX nr 38907, uchwała SN z 24.09.1984, III UZP 6/84, LEX nr 14625). Postępowanie sądowe zainicjowane wniesieniem przez ubezpieczonego odwołania od decyzji organu rentowego toczy się bowiem według zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie zaś z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału.

W ocenie sądu, w niniejszej sprawie wnioskodawca udowodnił, że w spornych okresach: od 03.08.1979 r. do 31.05.1981 r., od 01.11.1982 r. do 31.05.1983 r. i od 01.06.1985 r. do 31.10.1994 r. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, kwalifikowaną jako praca w szczególnych warunkach wymieniona w dziale VIII poz. 2 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983 r.

W spornym okresie od 03.08.1979 r. do 31.05.1981 r. i od 01.11.1982 r. do 31.05.1983 r. wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w M., wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodu ciężarowego, prowadząc samochody marki S. o ładowności ok. 6 ton lub K. o ładowności ok. 12 ton. Potwierdza to dokumentacja osobowa (świadcstwo pracy, angaże), oraz zeznania świadków W. i J. C.,

Zarówno świadek W. C., jak i J. C. pracowali w ww. Przedsiębiorstwie również jako kierowcy samochodu ciężarowego, w okresie, w którym mieści się sporny okres zatrudnienia wnioskodawcy. Potwierdzili, że wnioskodawca przez cały okres zatrudnienia jeździł samochodem ciężarowym – wywrotką o ładowności od 6 do 12 ton. Opisali, na czym polegała praca wykonywana w Przedsiębiorstwie i jaka była przy tym rola kierowców. Z ich zeznań wynika, że pracowano po 10 godzin dziennie, a nawet dłużej. Kierowcy samochodów ciężarowych nie przesiadali się na inne auta, a naprawy były dokonywane w warsztacie – wówczas kierowcom przydzielano inny równorzędny pojazd.

W kolejnym spornym okresie – od 01.06.1985 r. do 31.10.1994 r. – wnioskodawca był zatrudniony w (...) sp. z o.o. z siedzibą w C., przez cały ten okres wykonując stale i w pełnym wymiarze czasu pracę jako kierowca samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t. Potwierdzają to przede wszystkim zeznania świadków: M. J., J. N., H. W. i W. M., a także samego wnioskodawcy.

Świadek M. J. był w spółce (...) mistrzem lub kierownikiem magazynu, ubezpieczony podlegał mu przez pewien okres. Świadek zeznał, że pamięta wnioskodawcę z pracy i że wnioskodawca przez cały okres swojego zatrudnienia, w pełnym wymiarze, pracował jako kierowca samochodów ciężarowych o ciężarze powyżej 3,5 t.

Świadek J. N., w spółce (...) zatrudniony jako szef gospodarki narzędziowej i kooperacji, zeznał, że wnioskodawca wykonywał swoją pracę na rzecz jego działu. Potwierdził, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu o ciężarze powyżej 3,5 t.

Świadek H. W. pamięta wnioskodawcę z pracy z okresu, w którym pracowała w zaopatrzeniu. Potwierdziła, że wnioskodawca jeździł ciężkimi samochodami o ładowności powyżej 3,5 t w pełnym wymiarze czasu i stale.

Świadek W. M. pracował początkowo w dziale kompletowania maszyn do nowo budowanego zakładu, a następnie jako kierownik działu transportu i kolei. Także z tych zeznań wynika, że wnioskodawca nie wykonywał innej pracy, niż kierowanie samochodem ciężarowym.

Dodatkowo z poszczególnych zeznań wynika, że wnioskodawcy zdarzało się jeździć ciągnikiem, jednak nie zmienia to faktu, że praca kierowcy ciężarówki była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu.

Angaże i inne dokumenty pracownicze wymieniają różne stanowiska (choć zawsze stanowiska kierowcy), w tym kierowcy (...), samochodu dostawczego, autobusu. Dlatego spółka (...) nie mogła potwierdzić ubezpieczonemu pracy

w warunkach szczególnych na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t. Odwołujący się zakwestionował jednak dane zawarte w aktach pracowniczych w zakresie, w którym wskazują na wykonywanie pracy na stanowisku kierowcy (...) czy samochodu dostawczego. Zeznania powyższych świadków prowadzą zaś do wniosku, że wbrew treści angaży, zgodnie z twierdzeniami wnioskodawcy, pracował on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 t.

Zdaniem sądu, niewydanie przez zakład pracy pracownikowi w nim zatrudnionemu prawidłowego świadectwa pracy w szczególnych warunkach nie może nieść za sobą ujemnych dla niego skutków w zakresie prawa do wcześniejszej emerytury. Wnioskodawca dowiódł przed sądem przy pomocy zeznań świadków, że w spornym okresie wykonywał pracę kwalifikowaną jako praca w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Świadek W. M. wyjaśnił, jakie samochody były używane przez pracowników i że samochód (...) był używany przez administrację, zatem niemożliwe, by prowadził go ubezpieczony. Świadek J. N. podał, że mały samochód marki Ż. był wykorzystywany wyłącznie przez administrację. Nie było mu wiadomo, aby wnioskodawca jeździł Ż.. Świadek M. J. też nigdy nie widział wnioskodawcy w samochodzie Ż.. Jak podsumowała to świadek H. W.: „wtedy były takie czasy, że człowiek był zatrudniony na jednym stanowisku, a wykonywał pracę na innym stanowisku” (k. 113v).

Zeznania powyższych świadków są spójne i logiczne, pokrywają się zasadniczo co do istotnych faktów związanych ze stanowiskiem zajmowanym w spornych okresach przez odwołującego się. Jako osoby zatrudnione w tych samych zakładach pracy, co wnioskodawca, mieli oni wiedzę na temat warunków pracy wnioskodawcy, byli w stanie potwierdzić, jakie pojazdy prowadził i w jakim wymiarze czasu. Dodatkowo potwierdzeniem tych faktów są zgodne z powyższymi dowodami zeznania wnioskodawcy. Organ rentowy nie zakwestionował tych zeznań ani nie przedstawił dowodów przeciwnych.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego (pkt II) orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).